

JOHN GRISHAM DUL

Remzi Kitabevi

DUL

John Grisham'dan Seçmeler

Adalet Peşinde

Boyalı Ev

Dalavere

Hesaplaşma

Maden

Muhbir

Sakin Cennet

Temyiz

Theodore Boone: Kaçırılan Kız

Yargıcın Listesi

John Grisham

DUL

Türkçesi
Şebnem Kadioğlu

Remzi Kitabevi

DUL / JOHN GRISHAM

Özgün adı: *The Widow*

© Belfry Holdings, Inc., 2025

Türkçe yayın hakları © Remzi Kitabevi, 2025

Yayın hakları, Akcalı Telif Hakları Ajansı
aracılığıyla satın alınmıştır.

Her hakkı saklıdır.

Bu yapıtın aynen ya da özet olarak
hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin
yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Yayına hazırlayan: Abdullah Ezik

Son okuma: Öner Ciravoğlu

Kapak düzeni: Ömer Erduran

ISBN 978-975-14-2307-8

BİRİNCİ BASIM: Eylül 2026

Kitabın basımı 2000 adet yapılmıştır.

Remzi Kitabevi A.Ş., Akmerkez E3-14, 34337 Etiler-İstanbul

Sertifika No: 10705

Tel (212) 282 2080 Faks (212) 282 2090

www.remzi.com.tr post@remzi.com.tr

Baskı ve cilt: Seçil Ofset, 100. Yıl Mah., Matbaacılar Sitesi

4. Cad. No. 77, Bağcılar-İstanbul

Sertifika No: 44903 / Tel (212) 629 0615

Main ve Maple'in köşesindeki küçük, eski tarz hukuk bürosuna gelen müvekkilleri Simon'ın bıkip usandığı benzer sorunları beraberlerinde getiriyorlardı. İflas dosyaları, içki-li araba kullanma cezaları, ödenmemiş çocuk nafakaları, haciz işlemleri, küçük çaplı trafik kazaları, şüpheli kayıp düşme vakaları, şaibeli maluliyet iddiaları; hukuk fakültesindeyken kurduğu zengin olma hayalleri sönmekte olan bir avukatın geçim kaynağıydı. On sekiz sene hem avukat hem de danışman olarak aralıksız sürdürdüğü yoğun çalışma hayatı Simon F. Latch'i tüketmişti. Başka insanların problemlerinden yorulmuştu.

Zaman zaman, vasiyetnamesini güncellemek için gelen yaşlı bir müvekkilin miras işleri, bu sıkıntının ortasında kısa bir mola olurdu. Simon her ne kadar ciddi bir hava vermeye çalışsa da bunlar beş senelik bir hukuk öğrencisinin bile altından kalkabileceği sorunsuz işlerdi. Sadece 250 dolara, "taslak" olarak adlandırıldığı üç sayfalık basit bir vasiyetnameyi yazar; kalın, altın yaldızlı kâğıda basıp "ekibi" aracılığı ile notere tasdik ettirir ve sanki hayatının en anlamlı ve kapsamlı işini "icra ediyormuş" gibi bir izlenim yaratırdı. Gerçek şu ki, müvekkillerin yarısı her ne kadar basit olursa olsun bir vasiyetnameye ihtiyaç bile duymuyordu. Ama Amerikan hukuk tarihinde hiçbir avukat, ücret ödeyen bir müvekkile bunu açık açık söyleyemezdi. Bir başka gerçekse, internet aynı bağlayıcılığa sahip ücretsiz, basit vasiyetnamelerle dolup taşığından 250 dolar avukatlık ücreti almak tam anlamıyla

la müvekkile kazık atmaktı. Aslına bakılırsa Bay Latch vasiyetnameye dokunmazdı bile. Bu önemli belgenin boşluklarını sekreteri Matilda doldurur ve bilgisayardan yazdırırdı.

Hâlihazırdaki müvekkili on yıl önce merhum ikinci kocasıyla birlikte satın aldıkları mütevazı bir banliyö evinde tek başına yaşayan 85 yaşındaki dul Eleanor Barnett'ti. Kendi çocuğu olmamıştı ama son kocası Harry Korsak'ın kötü geçen ilk evliliğinden iki oğlu vardı ve yıllarca çeşitli nedenlerden dolayı sevgili ikinci karısı Eleanor'u onları evlat edinmesi için ikna etmeye çalışmıştı. Ancak bu nedenlerin hiçbiri Eleanor'a cazip gelmemişti. Matilda'yla yaptıkları uzun telefon konuşmasında itiraf ettiği gibi o çocuklara katlanamıyordu. Beladan başka bir şey değillerdi.

"Evinizin üzerinde ipotek var mı?" diye sordu Matilda, kadının iki berbat oğul hakkında uzayıp gideceği belli olan hikâyesini kibarca keserek.

Hayır. Ev de araba da ödenmişti. Hiç borç yoktu. Harry Korsak oldukça tutumlu bir adamdı, bilirsin, Büyük Buhran döneminde büyüyen ebeveynlerin çocuğuydu ve borç fikrinden nefret ederdi. Telefon konuşmaları sırasında Matilda her zamanki internet araştırmasını yaparak öğrendi ki yerel yönetim tarafından 280.000 dolar değer biçilen ev tamamen ipoteksizdi, on beş yaşındaki Lincoln marka arabanın da herhangi bir borcu yoktu. Biraz daha derine inince evlat edinilmemiş iki oğulun büyük olanı Clyde Korsak'a ait bir sabıka kaydına rastladı. On yıllar önce kokain satarken yakalanmış ve dört yıl boyunca hapis yatmıştı. Bayan Barnett mali konuları uzun uzadıya telefonda konuşmak yerine Bay Latch ile görüşmesine kadar beklemeyi tercih ettiğini söyledi. Saat 2'de, tam zamanında geldi. Kiliseye gitmekte olan orta hâlli yaşlı bir hanım gibi giyinmişti. Matilda binlercesinin gelip gittiğine şahit olmuştu. Yaşlı hanımlar için sakladığı ince porselen fincana kahve koyarken kadını hızlıca süzdü. Çoğu müvekkile kahveleri kâğıt bardakta verilirdi. Bayan Barnett ga-

yet rahat yürüyordu, baston yok, sendeleme yok, adımları kendinden emin ve zarifti. Bekleme salonundaki sandalyeye rahatça oturdu, küçük parmağı havada, kahvesinden bir yudum aldı. Bu ya görgü kurallarına uyduğunu ya da onlara hafifçe tepeden baktığını gösteriyordu. Görünüşe bakılırsa fiziksel olarak gayet iyi durumdaydı, vasiyetnamesinin devreye girmesine muhtemelen bir on yıl daha vardı.

Birkaç dakika sonra Matilda, Bay Latch'ın "hukuksal bir telekonferansı" tamamladığını ve artık onu kabul edebileceğini söyledi. Bayan Barnett'i kısa bir koridordan geçirerek toplantı odasına götürdü, odanın koyu renkli duvarlarında Bay Latch'ın yıllardır kapağını bile kaldırmadığı kalın hukuk kitapları sıralanmıştı.

Aslında Simon'ın amacı otuz dakika içinde kadını başından savmaktı. Gelecek hafta vasiyetname resmî olarak imzalandığında bir diğer yarım saat de eklenmiş olacak ve teorik olarak saati 250 dolar olan ücretini kazanacaktı. Hukuk fakültesinden yakın bir arkadaşı Washington'daki bir vergi hukuku firmasında bunun tam dört katını kazanıyordu ama Simon böyle şeyleri aklından geçirmemeye gayret ediyordu. Yıllar geçtikçe Virginia'nın küçük Braxton kasabasındaki hayatının çok daha iyi olduğuna neredeyse kendini inandırmıştı, paranın canı cehennemeydi. Her zaman ki gibi, özellikle yaşlı kadınların karşısında kullandığı çekiciliğiyle, "Kolyeniz harika," dedi pohpohlayarak ve kadının anında ona kapıldığını fark etti.

Kadın doğal, sararmış dişlerini göstererek gülümsedi, "Ah, teşekkür ederim."

"Notlardan gördüğüm kadarıyla bekârsınız, yalnız yaşıyorsunuz, çocuğunuz veya torununuz da yok. İki eş, ikisi de vefat etmiş." Matilda'nın raporunu sanki Magna Carta'yı inceliyormuşçasına gözden geçirdi.

"Ve Bay Korsak'la evlendikten sonra da eski soyadınızı, Barnett'i kullanmaya devam etmişsiniz."

“Aslında tam olarak öyle değil. Harry’yi kaybettikten sonra Barnett ismine geri dönmeye karar verdim. Biliyor musunuz, Korsak isminden hiçbir zaman hoşlanmadım. Aramızda kalsın, Vince Barnett’la yaşamak Harry Korsak’la yaşamaktan çok daha keyifliydi. Vince ve ben çocukluk aşkıydık. Bilirsiniz, genç yaşta evlenmiş, birlikte büyüyen bir çift. Daha gençtik ve ilişkimiz oldukça tutkuluydu, ne demek istediğimi anlıyorsunuz, değil mi?”

Simon ne demek istediğini gayet iyi anlamıştı ama daha fazlasını bilmek istemiyordu. “Şu anda geçerli olan bir vasiyetiniz var mı?”

“Süresi geçmez, öyle değil mi?”

“Hayır, aslına bakarsanız geçmez.”

“Evet ama benim bazı şüphelerim var. Yeni bir vasiyetname yapma niyetindeyim, sizi de diğer konularla ilgili avukatım olarak tutmak istiyorum. Ücreti karşılığında tabii.”

“Sizi endişelendiren diğer konular nedir?”

“Ah, insan ne olacağını bilemez ki, özellikle de günümüzde böylesine dolandırıcılık, sahtekârlık kol gezerken. Yaşlı vatandaşlar, dolandırıcıların en gözde hedefidir. Bu insanların her şeylerini kaybetmeleri berbat bir şey. Korunmak ve işlerimi benim yerime takip etmeniz için sizi ücreti karşılığında sürekli avukatım olarak tutmak istiyorum. Arkadaşım Doris, bu tür işler için her zaman bir avukatı hazır tutar.”

O anda Simon, dolandırılmakta olduğunu düşünen yaşlı bir müvekkilin her an emrine amade olmaktan daha kötü bir şey düşünemiyordu. Ancak kadın ısrar ederse 1000 dolar adil bir anlaşma sayılırdı.

“Arkadaşınızın sürekli hizmet karşılığında ödediği ücret nedir?”

“Fazla değil. Her zaman ucuza birini bulabileceğimi söyler.”

Simon derin bir nefes aldı ve görüşmeyi olması gerektiği yöne çekmeye çalıştı. “Vasiyetnamenize geri dönersek, öncelikle mevcut olana bakmam lazım.”

“Evet, biliyorum. Matilda telefon görüşmemiz sırasında bahsetmişti ama ben getirmeyi unuttum. Bugünlerde iyice unutkan oldum zaten.”

İşin doğasında vardı bu. Seksen yaşın üzerindeyse birkaç vidadası yerinden oynamıştır diye düşündü Simon.

Görüşme bittikten sonra Matilda’yla beraber Bayan Barnett’in yaptıklarının bilincinde olup olmadığını değerlendireceklerdi. İlk intiba iyiydi. Simon, 250 dolar karşılığı kadar kafa yormaya gönüllüydü.

“Bir iki güne kadar bırakmanız mümkün mü?”

“Tabii, problem yok. Zahmet verdiğim için kusura bakmayın.”

“Hiç sorun değil. Mal varlığınızı ve borçlarınızı ele almamız lazım.”

“Hiç borcum yok. Bir kuruş bile. Rahmetli kocam Harry borçtan nefret ederdi. Kredi kartı bile kullanmazdı. Biz borçsuz ve sorunsuz yaşadık.”

Bu sözler Simon’ın kulağına müzik gibi gelmişti, kendisi bir gün borç batağından çıkmayı hayal ediyordu. “Bu gerçekten öv-güye değer,” dedi yapmacık bir ciddiyetle, sanki kadının onun takdirine ihtiyacı varmış gibi. Oysa kendisinin sahip olduğu her şey yüklü ipotek borcuyla çevriliydi.

“Ama o öldükten sonra bir tane edindim. Bir Visa kartı.”

Anlamsız birkaç not karaladı Simon ve, “Peki, mal varlığınız nedir? Eviniz size mi ait?” diye sordu. Evin ona ait olduğunu zaten biliyordu ancak yaşlı müşterilerin çoğu, yıllar içinde edindikleri şeylerden söz edip övünmekten hoşlanırdı. Tutumlu yaşam biçimleriyle gurur duyar, onlarca yıl boyunca her kuruşu dikkatle harcayarak sonunda mali güvenceye ulaşmış olmalarının haklı memnuniyetini yaşarlardı.

“Elbette bana ait.”

“Bugünkü piyasa değerinin ne kadar olduğunu biliyor musunuz?”

“Doğrusu pek bilmiyorum ama sanırım belediyenin vergi kayıtlarında değeri iki yüz seksen bin dolar olarak görünüyordu. Aşağı yukarı o civarda.”

“Pekâlâ, bu kadarı yeterli. Bir insanın mal varlığı içinde en değerli unsur çoğu zaman evidir.”

Hafifçe alınmış bir ses tonuyla karşılık verdi, “Benim durumunda öyle değil.”

Adam not almayı sürdürürken bu mütevazı vasiyetnamenin görüldüğü kadar basit olmayabileceğine dair ilk işareti aldı.

“Başka taşınmazlarınız var mı? Yazlık ev, kiraya verdiğiniz mülkler mesela?”

“Hayır, hiç yok. Harry emlak işlerinden hoşlanmazdı. Fazla zahmetli bulurdu.”

Allah aşkına, bu Harry neyi severdi ki, diye geçirdi içinden. “Anlıyorum,” dedi kadına. “Peki başka yatırımlarınız mı var?”

Kadın derin bir nefes aldı. Yüzündeki ifade birden değişmiş, yerini kaygıya bırakmıştı.

“Size güvenebilirim, değil mi Bay Latch?”

“Elbette,” dedi Simon. “Ben sizin avukatınızım. Mesleğim gereği bana söylenen her şeyi gizli tutmak zorundayım.” İçinde hafif bir heyecan dalgası hissetti. Sanki birazdan olağanüstü ve beklenmedik bir sır açığa çıkacaktı. Kendisini miras avukatı saydığı on sekiz yıl boyunca birkaç sürprizle karşılaşmıştı ama bunların hiçbiri gerçekten kayda değer değildi.

“Şöyle ki Bay Latch...”

“Bana Simon deyin lütfen.”

“Simon... Ne güzel bir isimmiş. Bakın Simon, Harry neredeyse kırk yıl boyunca Coca-Cola’nın bölge satış temsilcisi olarak çalıştı. Galiba sonunu hazırlayan da o iş oldu. Kan şekeri sürekli yüksekti, altmış dokuz yaşında felç geçirdi ve bir daha toparlanamadı. Evimizin buzdolabında her zaman Coca-Cola olurdu hem de diyet değil, bildiğiniz gerçek Coca-Cola. Bana kalırsa Harry gereğinden fazla içiyordu. Neyse, işi sayesinde zaman zaman his-

se senedi alma hakkı kazanıyor ve eline geçen her fırsatta Coca-Cola hissesi satın alıyordu. Hayatı boyunca tek bir hisse bile satmadı, onları biriktirip durdu, değerlerinin katlanmasını izlemekten keyif alıyordu. Doğrusu, hisseler de muazzam bir şekilde değerlendi. Yaklaşık otuz yıl kadar önce Harry, Coca-Cola ürünlerini Wal-Mart'a satmaya başladığında şirkete büyük hayranlık duydu. Wal-Mart inanılmaz miktarda gazlı içecek satıyordu. Harry bu sefer de Wal-Mart hisseleri almaya başladı. Ve her zamanki gibi aldığı hisselerin tek birini bile elden çıkarmadı. Harry ani ölümünden önce elindeki onca hisseyi ne yapacağını düşünüp duruyordu. Hisseleri oğullarına bırakmak istemiyordu çünkü başından beri ikisi de onun için beladan başka bir şey olmamıştı. Hâlâ da öyleler. Ama asıl önemli olan şu Simon, çocuklar bu hisselerin varlığından habersiz. Harry bunu çocuklarına hiç söylemedi. Aslına bakarsan benim dışımda kimse bilmiyor. Mütevazı küçük evimizde gözlerden uzak bir yaşam sürerken aslında milyonlar değerinde bir servetimizin olduğunu kimsenin fark etmemesi onu eğlendiriyordu.

Milyonlar mı? Simon sarı not defterine yazmayı sürdürdü. Ancak normalde bile zor okunan el yazısı kısa sürede anlamsız karalamalara dönüştü. O anda gayrimenkuller hariç, milyon dolarlık bir servete sahip biri için daha önce hiç vasiyetname hazırlamadığını hatırladı.

Simon, duyduklarından hiç etkilenmemiş gibi görünmeye çalışarak avukatlara özgü ciddi ifadesini bozmadı. "Peki, ee... bütün o hisseleri ne yaptı?"

"Hepsini bana bıraktı, diğer her şeyle birlikte. Adı neydi onun? 'Eşler arası veraset vergisi muafiyeti' olabilir mi?"

"Evet, doğru. Bir kişi tüm mal varlığını veraset vergisi ödemeden eşine bırakabilir. Belli ki Harry akıllı bir adammış."

"İşin garip yanı Harry hiçbir zaman kendisini akıllı biri olarak görmedi. Mütevazı bir adamdı, çok çalıştı, borçlarını günü gününe ödedi, parasını biriktirdi, hisselerini satın aldı ve sonun-

da sahip olduğu her şeyi bana bıraktı. Oğullarına yardım etmek istiyordu. Açık konuşmak gerekirse bunun için denemediğı yol kalmadı. Ama yatırım portföyünün büyüklüğünü bilselerdi, onu rahat bırakmaz, hayatını zehrederlerdi. Bu yüzden onlara hiçbir şey söylemedi. Sonra da ansızın öldü.”

Basit bir vasiyet hazırlatmaya gelen bir müvekkilin “yatırım portföyü” ve “eşler arası veraset muafiyeti” gibi terimleri kullanması pek alışıldık bir durum değildi. Simon’ın içindeki uyarı sistemi bir iki kademe daha yükseldi.

“Portföyün değeri ne kadar?”

Kadın, söylemeye çekiniyormuş gibi bir eliyle ağzını kapadı. Gözlerini ovuşturdu, endişeli görünüyordu. Sesini alçaltarak, “Bütün bunlar kesinlikle aramızda kalacak, değil mi?” diye sordu.

“Bunu zaten netleştirmiştik Bayan Barnett. Size uygun bir vasiyetname hazırlamamı istiyorsanız mal varlığınızı bilmem gerekiyor. İhtiyacınız olan şey basit bir vasiyetname olmayabilir.” Simon, hazırlayacağı dosyanın her an biraz daha kabardığını hissediyor, avukatlık avansı da zihninde yükseliyordu. Hatta çoktan 5.000 dolara ulaşmıştı.

“Keşke insanlar bilseydi. Arkadaşlarım... Harry’nin oğulları... Kimsenin haberi yok, Simon.”

Bana her şeyi anlatabilirsin, der gibi güven veren bir gülümsemeyle baktı Simon. “Bu duvarlar çelikten Bayan Barnett. Hiçbir şey dışarı sızmaz. Etik sorumluluğum gereği sırlarınızı saklarım,” dedi.

Kadın gücünü toplayarak söyleyeceğı şeye kendini hazırladı, kenetlediğı dişlerinin arasından, “Geçen hafta itibarıyla hisselerin değeri on altı milyon doların biraz üzerindeydi. Piyasa dalgalanır durur, bilirsiniz,” dedi.

Simon, bu rakamın olağanüstü hiçbir yanı yokmuşçasına ciddi ifadesini koruyarak rakamı bloknota karaladı.

Kadın biraz daha öne eğildi. “Bu çok para, değil mi?” diye sordu.

“Evet, öyle.”

“Sıra dışı bir durum mu sayılır?”

“Evet, öyle olduğunu söyleyebilirim. Bu düzeyde net servete sahip bir müşteriyle nadiren karşılaşıyorum.”

“Nadiren mi? Hiç karşılaşmadım desene. Üstelik bütün bu parayla ne yapacağımı bilmiyorum.”

Ah, bütün o soru ve tavsiyeler...

“Peki, mirasın ne kadarı Coca-Cola hisselerinde?”

“Yaklaşık on milyon dolar. Altı milyon kadarı da Wal-Mart’ta.”

“Peki ya temettüler?”

“Şey, bildiğiniz gibi Wal-Mart temettü olarak neredeyse hiç bir şey ödemiyor, hisse başına sadece birkaç sent. Ama Coca-Cola’ya gelince durum farklı. Yıllardır her yıl yüzde dört temettü ödüyor.”

“On milyonun yıllık yüzde dördü mü?”

“Aşağı yukarı öyle. Yılda dört yüz bin doların biraz üzerinde ediyor. Üstelik bu para birikip duruyor. Bu kadar parayla ne yapacağımı bilmiyorum. Bana yardım edebilir misiniz?”

“Bir çözüm bulacağımızdan eminim, ancak bu sıradan bir vasiyetname olmayacak Bayan Barnett. Biraz zaman alacak.”

“Lütfen bana Netty de. Bu benim eski lakabım, artık sadece birkaç kişi kullanıyor. Madem sen Simon’sın, ben de Netty’yim.”

Simon şimdiye kadarki en içten, en tatlı gülümsemesini gösterip, “Elbette Netty,” dedi, aralarındaki samimiyet giderek artıyordu.

“Sanırım bu düzeyde bir gelirle bankada da hatırı sayılır miktarda nakdin vardır.”

“Evet, var.”

Kısa bir duraksamanın ardından, “Peki, ne kadar nakit para var?” diye sordu.

“Aşağı yukarı dört milyon dolar kadar.”

“Peki, bu para eee... ne tür hesaplarda?”

“Vadesiz hesaplarda, tasarruf hesaplarında ve vadeli mevduat hesaplarında. Ama banka burada değil. Harry yerel bankalarda hesap açmayı aklından bile geçirmezdi. Meraklı insanların hesaplarımıza burnunu sokmasından endişelenirdi, bilirsin, insanlar dedikodu yapmaya bayılır. Bu yüzden Atlanta’daki en büyük bankalardan biri olan East Federal’la çalışırdı.”

“Atlanta mı?”

“Evet, yıllarca orada yaşadık. Malum, Coca-Cola’nın merkezi Atlanta’da.”

Simon’ın Coca-Cola’nın genel merkezinin nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Akli karmakarışık bir hâlde notlar almaya devam etti. Bloknotunun sayfalarını çevirip boş bir sayfa açtı. 10.000 dolar yazdı ve altına “Avans ücreti” notunu düştü.

“Merakımdan soruyorum Netty. Son vasiyetinde mal varlığını kime bıraktın? Hisseleri ve banka hesaplarını?”

Netty, bu konudan bahsetmek çok acı veriyormuş gibi iç çekti. “İşte Simon, burada olmamın nedenlerinden biri de bu. Şimdiki vasiyetim hiç içime sinmiyor. Onu birkaç hafta önce imzaladım ve o günden beri gözüme uyku girmiyor.”

“Vasiyetnameyi kim hazırladı?”

“Sokağın karşısındaki bir avukat. Wally Thackerman. Onu tanıyor musun?”

“Tabii. Kasabadaki bütün avukatları tanırım.”

“Ona güveniyor musun? İyi biri midir?”

“Evet... Hayır... Bir bakıma. Belki. Wally iyi biridir ama ona arkadaşım diyemem. Ona güveniyor muyum? Emin değilim. Neden? Sen ona güvenmiyor musun?”

“Önceden güveniyordum ama artık emin değilim. Anlıyorsun ya Simon, vasiyetime kimi yazacağım konusunda kararsızdım. Hisselerle paranın kime kalacağı meselesi...”

“Hı hı.”

“Bunun üzerine Wally, her şeyi emaneten ona bırakmam için beni ikna etti. Ben öldükten sonra hisseleri satacak, parayı bir

tür mal varlığı fonuna aktaracaktı. Açıkçası bunun nasıl işlediğini hiçbir zaman tam olarak anlayamadım. Sonrasında da parayı benim seçtiğim hayır kurumlarına dağıtma yetkisine sahip olacaktı.”

“Peki, bağış yapmak istediğin özel bir hayır kurumu var mı?”

“Yok.”

“Yok mu?”

“Yok... Yani şöyle ki Harry bağış yapmaya inanan biri değildi. Çocukken beş parasız ve açken kimsenin ona yardım etmediğini söyler, bu yüzden insanların neden ondan bir şey beklediğini anlamazdı. Harry için cimri demezdim ama belki de biraz öyleydi. Her neyse, bağış yapmayı hiç alışkanlık hâline getirmedik.”

“Peki ya Harry öldükten ve her şey sana kaldıktan sonra?”

“Şey, desteklemeyi düşündüğüm bir hayır kurumu vardı. Ya da en azından öyle sanıyordum. Yıllar önce kablolu televizyonda Uganda’daki örümcek maymunlarıyla ilgili bir belgesel izlemiştim. Hükümetin püskürttüğü bazı kimyasallar yüzünden açlıktan ölmek üzere olduklarını anlatıyordu. Zavallı hayvanların yüzlercesi birden eriyip gidiyor, ölüyorlardı. Çok yürek burkan bir durumdu. Ben de Boston’daki Spider Monkey Trust’a bin dolar gönderdim. Bana teşekkür ettiler, bir takvim falan yolladılar, beni kurullarından birine üye yaptılar. Ardından da daha fazla para istemeye başladılar. Bir çek daha gönderdim, ardından bir tane daha. Ama onlar durmadan daha fazla para istemeye devam etti. Benimle tanışıp öğle yemeği yemek için buraya bir temsilci göndermek bile istediler. Sonra adımlı ve adresimi başkalarına sattılar. Çok geçmeden posta kutum balinaları, bufaloları, çitaları ve Kanada sansarlarını kurtarmaya çalışan insanlardan gelen mektuplarla dolup taşıtı. Hiçbirine tek kuruş göndermedim. İş öyle bir noktaya geldi ki posta adresimi değiştirmek zorunda kaldım. Sonra FBI, Spider Monkey Trust’ı çökertti, meğerse dolandırıcılarımış. Beni on bir bin dolar dolandırmışlar. O yüzden Simon, hayır kurumlarıyla işim olmaz.”

Simon, dinlemeyi sürdürürken aklı sokağın karşı tarafındaki o düzenbaz Wally Thackerman'a takılmıştı. Adam adını vasiyetnameye yazdırmış, her şeyi kontrolü altına almıştı. Bu son derece etik dışıydı ve avukatlıktan menedilmek için fazlasıyla yeterli bir gerekçeydi. Ama insan para içinde yüzüyorsa avukatlık ruhsatına kimin ihtiyacı olur ki?

Netty hiç durmadan konuşuyordu. "O vasiyetnameyi imzaladığımdan beri içim rahat değil. Avukatın her şeyin kontrolünü eline geçirebilecek olması pek doğru gelmiyor, değil mi Simon?"

"Vasiyetnameyi görmem gerekiyor Netty."

Netty cebinden bir kâğıt mendil çıkarıp yanaklarına hafifçe dokundurdu. "Özür dilerim. Bütün bunlar çok kafa karıştırıcı. Aslında, doğru dürüst tanımadığım Bay Thackerman'a her şeyi bırakma fikri hiçbir zaman içime sinmedi. Çok da akıllıca davranmamışım, değil mi?"

Tabii ki değildi. Düpedüz aptalcaydı. Ama karşısında gözyaşları içinde, savunmasız ve muazzam bir servetin sahibi olan bir müvekkil otururken Simon'ın tavrı daha da yumuşadı.

"Çaresine bakacağız Netty. Bana güven. Bunu düzeltmek kolay. Bazen doğru bir miras planlaması için mal varlığının önemli bir kısmının mal varlığı fonuna aktarılması gerekir ve bu tür durumlarda yönetici olarak çoğu zaman avukat atanır."

"Siz avukatların anlaşılmaz dili..."

"Evet, kusura bakma, hukuk bazen oldukça karmaşık olabiliyor. Vasiyetnameye bir göz atayım, sonra oradan devam ederiz."

"Peki."

Simon'ın başı hızla dolaşan düşüncelerden dönüyordu. Bloknotunu kapatıp kaleminin kapağını taktı. "Bakın, şöyle yapalım, yarın evinin yakınındaki Fairhaven'da bir işim var. Millmont Caddesi'ndeki yeni Starbucks'ta buluşalım. Nerede olduğunu biliyor musun?" dedi.

“Sanırım biliyorum, şehir merkezine gelmem benim için sorun olmaz.”

“Hayır, ısrar ediyorum. Yarın aynı saatte, ikide buluşalım. Vasiyetnamene de göz atarım.”

“Peki öyle olsun.”

“Bir de hassas bir mesele var Netty, bunu sadece sana söyleyebilirim. Matilda pek ağzı sıkı biri değildir. Sır saklama konusunda daha önce bazı sorunlar yaşadık ve bu da onun yanlış kişilere anlatabileceği türden bir dedikodu.”

“Aman Tanrım!”

“Aynen öyle. Yakında onu işten çıkarmak zorunda kalacağım. Bir avukat, ofisinde boşboğaz birini çalıştıramaz. Ama o zamana kadar ona bu konuda tek kelime etme. Bana ihtiyacın olursa doğrudan cep telefonumdan ara.”

Simon kartvizitini masanın üzerinden ona doğru kaydırdı.

“Aman Tanrım!” Şaşırılmış gibi yapıyordu ama bir yandan da bu gizemli hava hoşuna gidiyordu.

“Her şey yoluna girecek, güven bana. Yeni bir vasiyetname hazırlarım, Wally’nin bundan haberi bile olmaz. En iyisi bu.”

“Sen öyle diyorsan.”

“Bana güven. Yarın öğleden sonra saat ikide Starbucks’ta.”

Simon havadan sudan konuşarak onu resepsiyona kadar geçirdi. Netty, yanından geçerken Matilda’ya sert bir bakış attı ama tek kelime etmedi. Simon ön kapıyı açıp onunla birlikte dışarı çıktı. Netty uzaklaşıp eski model Lincoln’üne bindiğinde Simon, Main Street’in karşısındaki hukuk bürosuna gözlerini dikti.

WALTER J. THACKERMAN HUKUK BÜROSU. Aşağılık herif!

İçeri döndüğünde Matilda, “Ne tatlı bir hanım. Bilgi formunu aldın mı? Vasiyetnameyi hemen hazırlayayım,” dedi.

Simon durup ön pencereden dışarı baktı, ortada bir sorun varmış gibi davranıyordu. “Bir sorunumuz var. Kadın kafayı sıyırmış, akli dengesi yerinde değil gibi. Bence tedavi görüyor, dik-

katli olmamız lazım. Evi konusunda da ne yapacağına karar verememiş, birkaç gün daha düşünmek istiyormuş. Sarınım tam bir baş belası.”

“Bence oldukça hoş bir hanımefendiydi.”

“Göreceğiz. Bu öğleden sonra başka randevum var mı?”

“Evet, Pendergrastlar. İflas süreçleri bazı sorunlara yol açıyor.”

“Harika.”

Simon Latch, Virginia'nın küçük bir kasabasında sıradan davalarla geçinmeye çalışan bir avukattır. İşleri iyi gitmemekte, borçları büyümekte, evliliği ise dağılmanın eşiğine gelmektedir.

Bir gün kapısından Eleanor Barnett girer. Yaşlı dul kadın yeni bir vasiyetname hazırlatmak istemektedir. Üstelik kendisine, ölen kocasından kimsenin haberdar olmadığı büyük bir servet kalmıştır. Simon için bu, uzun zamandır beklediği fırsattır. Kariyerinin en zengin müvekkilini kaybetmemek için Eleanor'ın servetini gizli tutmaya karar verir.

Ama çok geçmeden kadının anlattıklarında bir şeylerin ters gittiğini fark eder. Eleanor bir trafik kazasının ardından hastaneye kaldırıldığında olaylar kontrolden çıkar ve Simon kendisini, işlemediği bir cinayetin baş şüphelisi olarak bulur. Tüm kanıtlar onu göstermektedir. Masum olduğunu ispatlamasının ise tek bir yolu vardır: Gerçek katili bulmak.

John Grisham, klasik bir "katil kim?" bilmecesini mahkeme salonlarının gerilimiyle buluşturuyor. *Dul*; para, sırlar ve kuşkunun giderek daralan çemberinde, bir avukatın bu kez başkasını değil kendisini savunmak zorunda kaldığı sürükleyici bir roman.

www.remzi.com.tr

ISBN 978-975-14-2307-8

9 789751 423078

KDV'den muaf